

Juli/August 2009

Chopingo havde nu fundet ud af selv at tage bussen ind til symfoniorkestret efter skole. Ja, han havde sommetider svært ved at vente, til skoleklokken ringede ud.

Der var en ting i orkestret, der undrede ham, og som han tænkte længe over: mange af dirigenterne og musikerne i orkestret kom fra andre lande, og de talte derfor et andet sprog. Det virkede dog ikke som om, det gjorde nogen forskel for den måde, de spillede sammen på.

En dag tog han mod til sig, og efter prøven gik han hen til en af violinisterne, som så flink ud og spurgte, hvordan det kunne være, at de altid spillede så fint sammen, når de nu havde svært ved at tale sammen.

Violinisten tog ham med op i kantinen og købte en ispind til ham, og så begyndte han at forklare Chopingo om musikkens sprog, som er det samme i hele verden.

Chopingo havde jo set, at alle musikerne spillede efter noder – eller det vil sige, at han havde set de papirer med små sorte prikker på, som de åbenbart kunne lave musik ud fra. Violinisten viste ham nu et sådan stykke papir og forklarede, at noderne både kunne vise musikeren hvor lange og korte og hvor høje og dybe, tonerne skulle være. Den lille pingvin blev i første omgang lidt forvirret og syntes egentlig bare, at noderne hoppede og dansede lidt tilfældigt rundt på nogle streger.

Den rare violinist tog nu Chopingo med ned i et af de lokaler, hvor musikerne øvede sig. Der hang en stor tavle, og han begyndte nu at tegne og fortælle om nodernes sprog.

”Lad os i første omgang dele det op i to: rytme og melodi. Rytme er det, der handler om tonernes længde, om de er korte eller lange og om pauserne. Disse noder er for eksempel gode at gå i takt til:

. Det hedder på musiksprog fjerdedelsnoder. Det er meget ofte dem, som fungerer som musikkens hjerteslag – musikkens puls. Ligesom en lille pingvins hjerte har en fast puls, så har musikken det også. Sommetider er pulsen hurtig, som når man løber, og sommetider er den langsom, som når man sover. Men pulsen er der hele tiden.”

Det kunne Chopingo godt forstå, og han kunne også godt huske, at nogle af de musikstykker, han havde hørt, var hurtige og dermed havde en hurtig puls, og at nogle var langsomme.

”Nu kommer vi så til de andre rytmer”, sagde violinisten. ”Det her er hurtige noder. De går dobbelt så hurtigt som fjerdedelsnoderne og hedder derfor ottendedelsnoder. Det betyder, at der er to af dem hver gang, der er én fjerdedelsnode”. Chopingo blev helt forvirret, for han var ikke nået til brøkregning i skolen, men violinisten lærte ham at klappe de forskellige rytmer, og på den måde kunne han mærke forskellen. ”Det var i virkeligheden ikke så svært!”

”Nu kommer vi til noget meget vigtigt”, sagde hans nye ven. ”Pauserne!” Chopingo blev igen lidt forvirret: ”Var pauserne ikke det tidspunkt, hvor musikerne spiste deres madpakker i kantinen?”

Violinisten grinede: ”Jo, men musikken har også pauser. En af dem ser sådan ud . Det er en fjerdedelspause, og den viser, at her skal jeg være stille i lige så lang tid som en fjerdedelsnode varer. Og du kan jo nok forstå, at det er vigtigt, at jeg ikke bare spiller videre for tidligt, for så falder musikken helt fra hinanden”.

Det kunne Chopingo jo også godt forstå, men nu syntes han, at han havde lært nok for i dag. Det var rigtig spændende, men også lidt svært at forstå, at hvert eneste tegn i orkesterstemmerne betød noget – og at hvis musikerne læste forkert, ville musikken komme til at lyde helt forkert. Han besluttede sig for, at han ville prøve at lære det. Gad vide, om hans nye ven ville hjælpe ham?

Det ville hans nye ven gerne, og de aftalte, at de næste dag skulle fortsætte – og denne gang med melodierne.

Chopingo tog nu hjem, og resten af dagen forsøgte han at øve sig i at gå i takt – altså i fjerdedele - samtidig med at han klappede ottendedele med sine små vinger. Det kan du jo også prøve.....